

ponténak. Egy kerek esztendeig írtam az *Új Szó Penge* című rovatát Németh Zoltán után: ez heti egy könyvet és másfél flekket jelentett, tízes skálán való pontozással egybekötve, napilap szinten. Őrületos kihívás volt, de sokat tanultam belőle, és sokat túrtam a heveny reakciók miatt is, mert időnként radikálisan kemény hangot ütöttem meg, vagy a szatirikus megközelítés volt túl erős. Azért nem mindennapi, amikor egy őrült az egyetem folyosóján ordít veled és átkoz meg a hallgatók éles figyelme közepette csak azért, mert elmarasztaltál egy könyvet. Ennyit az impresszionista stílusról és a valóságról.

Tudtom szerint, van egy folyamatban lévő köteted: Az irodalomtörténész-nő. Ez lesz a következő szerepjátékod? Meguntad a férfi-szerepet, s akárcsak a kiváló költőfeleséged, Polgár Anikó, Nő leszel a jövőben? Esetleg nevet cseréltek majd: feleséged lesz Cseh Zoltán, Te pedig Polgár Anikó egy kötet erejéig?

Az irodalomtörténész-nőt alighanem sosem fogom megírni, ez lényegében doktoranduszi éveim verses „történetének” készült, az egyetemi környezetről szólt volna. De mióta önmagam céltáblája lettem, rengeteg problémát vet fel a helyzet... Az irodalomtörténész-nő nem alteregó, hanem konkrét valóság volt, aki az ELTE-n adott elő a szerző szerepéről a régi francia irodalomban. De mivel franciául tette, nem sokat értettem belőle, ezért kénytelen voltam kitalálni, hogy vajon miről beszél, vajon ki lehet, mit remél a pályától, és attól, hogy nekem beszél...

